

Portugalija – nedidelė šalis. Nepaisant to, visuomet turi didelių užmojų, siekia augti ir plėstis. Praeity ne kartą per jūras marias leisdavomės ieškoti naujų kraštų, nuolat ieškome naujų būdų ekonomikai plėtot. Atradimų ir tyrinėjimų era praplėtė mūsų šalies akiratį tarptautinėj arenoj. Ko gero, neklysiu pavadinęs Portugaliją pirmąja globalia valstybe. Tačiau viename istorijos tarpsnyje Portugalija sustojo ir ilgai nė nekrustelėjo iš vietos. Tai nutiko diktatūros laikais, kai vienas diktatorius „išaldė“ visą šalį ekonomine, politine ir visuomenine prasmėmis daugiau kaip 40 metų. Portugalijai iškovojus laisvę nuo diktatūros režimo 1974 m. balandžio 25 d., gyventojai su viltimi laukė atsinaujinimo bangos, pakilimo. Prabėgus dvylikai metų, įsiliejome į Europos Sąjungą ir beregint pajutomė to įsiliejimo pliusus – mūsų ekonomiką sustiprino nauja infrastruktūra, naujos įsidarbinimo galimybės, investicijos ir pan. Portugalijai atėjo laikas prisivyti visą likusią Europą. Deja, kai kurie politikai elgėsi aplaidžiai: metai iš metų Portugalijos vyriausybė išleisdavo daugiau, nei būdavo numatyta biudžete. Skolos augo, kol galų gale tapo tokios didelės, jog 2011 m. vasarą teko įsikišti ES, Europos Bankui ir Tarptautiniam valiutos fondui. Staiga sudrebėjo ir griuvo Portugalijos ekonomikos pamatai. Bedarbystė šoktelėjo iki 16 % (dabartiniais duomenimis, 20 %), vėl prasidėjo emigracija – iš šalies išvyko daug jaunosios kartos atstovų. Gyventojams vėl prasidėjo žūtbūtinė išlikimo kova.

Karčią tikrovę beregint pajuto ir Portugalijos broliškujų menonitų bendruomenės. Supratome, kad turime kaip nors reaguoti į susiklosčiusią padėtį. Vienas pirmųjų žingsnių buvo toks: paprašėme, kad mūsų nariai ateidami į sekmadienines pamaldas atsineštų po nedidelę dovanėlę – ką nors, ką būtų galima dovanoti stokojantiems. Čia derėtų paminėti ir tai, kad keletą pastarųjų metų mūsų bendruomenės pasiekia parama iš Vokietijos – tenykštės bažnyčios atsiunčia drabužių, namų apyvokos reikmenų, baldų, maisto produktų ir pan. Labdara padeda patarnauti vargstantiems, esantiems šalia mūsų.

Tačiau ilgainiui supratome, kad nenorime būti vien paprasti šelpėjai, akiai dalijantys paramą, tad 2013 m. spalio mėn. sumanėme atidaryti pigią krautuvėlę – taip, ji nedidelė, tačiau, Dievui padedant, viskas eina kaip iš pypkės. Krautuvėlė įsikūrusi skurdžiame rajone prie pat

sostinės Lisabonos. Ten sandėlyje saugomi iš Vokietijos mus pasiekę daiktai, kurie vėliau už simbolinę kainą parduodami mažas pajamas gaunantiems gyventojams. Manome, kad žymiai geriau parduoti prekes kad ir už mažą kainą, nei dalyti už dyką, o ir pirkėjai jaučiasi oriai, galėdami susimokėti. Pastebėjome, kad žmonės, net ir turėdami didelių finansinių sunkumų, prekes mieliau perka nei ima kaip pašalpą. Jei nutinka taip, kad žmogus visai neturi pinigų susimokėti, suteikiame jam galimybę keisti: mainais už norimą daiktą jis gali palikti pakelį ryžių, makaronų ar kokį kitą produktą. Buvo toks atvejis, kai vienas labai neturtingas žmogus, gyvenantis gatvėje, panoro nusipirkti palatą, bet visai neturėjo pinigų. Sutarėme, kad sumokėti jis galės vėliau, ir davėme palatą. Mėnesio pabaigoje jis atėjo ir garbingai įvykdė savo įsipareigojimą. Prašydami susimokėti kad ir nedidelę sumą, žmonės mokome elgtis atsakingai.

Kitas svarbus dalykas yra tai, kad mūsų krautuvėlė – tai gyvas liudijimas. Pirkėjai dažniausiai lieka maloniai nustebinti tuo, kaip liudijame Dievo meilę. Krautuvėlėje visuomet yra nemokamos krikščioniškos literatūros, o sekmadieninėse pamaldose neretai išvystame žmonių iš aplinkinių rajonų. Šitaip jie gali patirti Kristų ir, kas žino, gal vieną gražią dieną apsispręs sekti paskui Viešpatį?

Kartą per mėnesį su vietine bendruomene renkamės bendrų pietų. Ta diena nepaprasta todėl, kad žmonės ateina ne tik sočiai prisikimšti pilvų, bet ir pasistiprinti Dievo Žodžiu: maždaug 10-15 min. ta proga skamba evangelijos žinia. Strategiškai esame suplanavę taip, kad pamokslas skambėtų tarp pagrindinio valgymo ir deserto – prisivalgius tarsi padaroma pertraukėlė, kai visi klausosi Dievo Žodžio. Vėliau visi kartu mėgaujamės desertu.

Mūsų bažnyčią sudaro nuolankūs žmonės. Visus mus vienija anabaptistinė tradicija, įsišaknijusi nuo broliškujų menonitų darbo pradžios Portugalijoje 1984 m., taigi mums visai nesunku mobilizuoti savo bendruomenes reikšti meilę ir laiminti aplinkinius. Tai kur kas daugiau nei šiaip paprasta labdara. Gailestingumą vieni kitiems rodome todėl, kad pripažįstame, jog Dievo Karalystėje visi esame broliai ir seserys, sekmadieniais kartu susirenkantys pagarbinti Dievo: vieni esame beturčiai, kiti turtingi – bet visi esame viena Kristuje. Štai kodėl mūsų broliškujų menonitų bendruomenė aktyviai dalyvauja visuomenės gyvenime, džiugia širdimi ir noriai ištiesia atvirą pagalbą – ne šiaip išmalda varguoliams paremti. Džiugina ir šio darbo vaisiai: mūsų bažnyčios auga, matome, kaip Dievas moko ir veikia portugalų gyvenime.

José Arrais yra Portugalijos broliškujų menonitų asociacijos prezidentas

Straipsnis iš menonitų leidinio „Courier“, balandžio mėn. numerio (6 psl).

Išvertė Rūta Rušinskienė

Ištiesta pagalbos ranka – ne šiaip išmalda

Parašė Lkb.lt

Ketvirtadienis, 05 Birželis 2014 08:18
